

Нито наказания, нито милувки и съвѣти можехъ да го подобрихъ. Даже забѣлѣжките на кротката си сестрица не понасяше търпѣливо: навъси се, искара си ноктитѣ и начене да прѣхти. Като че не сестра, а най-вѣрлия неприятель гледа прѣдъ себе си.

— Това е чудно! казваше моята стара приятелка Мацка.—Ти Котанке си много добра котка, и Бѣлка въ всичко на тебе прилича: миличка, чистичка — хубостъ! Но Чѣрнийо!... Да не знаехъ че е твой синъ, никога не бихъ вѣрвала, че ти му си майка. Всѣкъждѣ си въ вира носа; и само за това гледа. Прѣди нѣколко дни ми се паднахъ да го извадихъ изъ подъ стѣлбитѣ за негова полза. И какво си мислишъ? вмѣсто да ми поблагодари, издраска ми рѣцѣтѣ. Той не е коте, като коте, а — бѣсъ!

— Не му се сърди. Мацке, той е още дѣте, казвахъ ѝ азъ.

— Не говори, каза ми тя. — Още отъ фиданка се познава какво ще бѣде дѣрвото.

Чѣрнийо бѣше такъвъ лошъвъ братъ, какъвто и синъ. Той не навиждаше сестра си Бѣлка, защото нехъ всички обичахъ. Той не искаше да разбере, че всичко отъ него зависи. Струваше му само да се отнася като нехъ, и — обичали би и него. Не, той надъ нехъ изсипваше всичката си злоба. Всѣкакви сръдства измислюваше, само и само да ѝ оскърбява! Най-послѣ той ѝ заяви, че не иска да яде заедно съ нехъ. И не щешъ ли, господинътъ иска особена паница, а ний имаме всичко — само една. Бѣлка на драго сръдце би му отстъпвала първенъ той да яде. Но това би значило да остава тя гладна до смъртъ. Чѣрнийо всичко изѣдваше,